VÁROSI KÖNYVTÁR
CELLDÖMÖLK, Pf.: 40.
Telefon: 304, 138
9501

Új Kemenesalja

III. évfolyam, 1. szám
1991. január

■ CELLDÖMÖLK VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA ■
■ MEGJELENIK HAVONTA ■ ÁRA: 9,50 FORINT ■

C.U.K

Békés, boldog új évet kívánunk Kedves Olvasóinknak!

1186

Új év előtt

Már lassan elmúlik az ünnepi hangulat és az a meleg érzés, melyet csak a karácsonyfa alatt, annak fényénél és illatánál a csillogó gyermekszemek, a család közös öröme adhat az embernek, szülőnek. Van egy másik érzés, melyet a magány, az egyedüllét, a társtalanság szül és sajnos némelyeknek csak ez adatik meg, karácsonykor még fájóbban jelentkezve. Mindez már egy éve ismét elmúlt. Elmúlt a szilveszteri hangulat, a vidám óév-búcsúztató, újévköszöntő és az új év első napjai máris a józan, kíméletlen valóságot tárják elénk. Nem merenghetünk, nem ábrándozhatunk, a rádió, televízió hírei és az újságok is gondoskodnak arról, hogy közérzetünk, mely az ünnepi viszonylagos gondtalanságban kicsit javulhatott, most ismét a realitások diktálta hanyatló stádiumba kerüljön.

Háborús veszély az arab világban, magyarellenesség Romániában és itthon – mely elsősorban érint bennünket – csak vészjósló nyilatkozatok hangzanak el a politikusok szájából, minden eddiginél nehezebb esztendőt ígérve nekünk. Boldog új évet! – mondjuk egymásnak, de nem tudjuk, hogy vajon ennek a jókívánságnak most mi lehet a jelentése és valóban van-e esélyünk arra, hogy némileg boldogok legyünk. Az nyilvánvaló, hogy minden megnyilatkozásból, jóslatból, előrejelzésből azokat a momentumokat kell kiválasztanunk és azokba kapaszkodunk, melyekben az optimizmus akár csak halványan is, de megcsillan. Józanul és reálisan kell felfogni a helyzetünket, meg kell értenünk, hogy most a magyar nép egy olyan próba előtt áll, amely nem mindennapi, és ha ezt a próbát kiálljuk, akkor reménytelen jövő várhat ránk. Mindezt már sokan elmondták és leírták, de valószínűleg ez az igazság. Már csak egy kérdés van, melyet tisztázni kell, mégpedig az, hogyan vészeljük át a nehéz időket, hogyan legyen megértő az, aki megélhetési gondokkal küzd, gyermekeinek nem tud új ruhát venni, alacsony nyugdíja reménytelen helyzetbe sodorja? Beszélünk bizalomról, türelemről, összefogásról, minden olyan tulajdonságról, melyre most szükség van, de amelyek eddig hiányoztak belőlünk. Meg tudunk változni? Meg kell változnunk, mert különben helyzetünk csak rosszabbodni fog. Tudunk adakozni rendkívüli helyzetekben, legyen az magyar kisebbségnek jobb sorsot ígérő forradalom, földrengés, katasztrófa, de mindennapi életünkben mit nyújtunk azoknak, akik velünk egy közösségben, munkahelyen, városban élnek? Tudunk-e egy jó szót adni, képesek vagyunk-e a másik érdekeit is figyelembe venni esetleg saját jobblétünk csorbítása árán is? Tudunk-e önzetlenek lenni és mindenek által embertársunknak jobb közérzetet teremteni? Ha tudunk, akkor jó, ha nem, akkor próbáljuk megtanulni, mert ez hozzásegít a túléléshez minket.

Megalakultak az önkormányzatok, lassan a működésükhöz szükséges feltételek, törvények is megszületnek. Jól kell látnia minden állampolgárnak, így városunk minden lakójának is, hogy az önkormányzat nem tud csodát művelni. A gazdasági helyzet városunkban is éppoly rossz, mint máshol, a munkanélküliség jelen van és esetleg nőni is fog, a pénzügyi helyzet a kalkulált költségvetés szerint egyáltalán nem rózsás. Az önkormányzatnak sok az állam által átruházott feladata és kevés a pénze. Az önkormányzatnak kell iskolákat, óvodákat üzemeltetni, az egészségügy fejlesztését finanszírozni, szociális feladatokat ellátni. Mindezt ha elvégzi, akkor még tulajdonképpen csak az alapfeladatait látta el és a város fejlesztéséért, az állandóan érkező lakossági igényekért – pl. utak karbantartása, lakásépítés – még nem tett semmit és a pénz már elfogyott. Hogyan tovább? Vesse ki az önkormányzat a lehetséges helyi adókat? Ne-

(Folytatás a 2. oldalon)

Holland vendégek Celldömölkön

1187

Önkormányzati vezetők képzése

Mint már egy korábbi lapszámunkban jeleztük, a hollandiai tanulmányútnak, melyen városunk alpolgármestere vett részt, magyarországi folytatása lesz. Az előzetes terveknek megfelelően ez realizálódott is a múlt év december 28-án és 29-én. Az első napon fórumot rendeztek. A történtekről városunk polgármesterét, Makkos Istvánt kérdeztük.

– Polgármester úr! Kik képviselték Hollandiát ezen az eseményen?

– A fórumon részt vett a Református Politikai Föderáció képviseletében **Ton de Jong** úr, Leerdam város tanácsnoka és kíséretében Piri Zoltán középiskolai tanár.

– Hogyan zajlott a program?

– Először Varga László Csaba alpolgármester és Szita Antal tartott videofilmmel illusztrált érdekes beszámolót korábbi hollandiai útjukról. Itt jegyezném meg, hogy az alpolgármester úr és Szita úr nagyon komoly munkát végeztek a mostani rendezvény megszervezésével. Ezek után következett Ton de Jong úr, aki a holland demokrácia működéséről beszélt, majd válaszolt a feltett kérdésekre is. A délutáni program keretében Dugmanits Csaba újságíró tartott előadást a sajtónak a közéletben elfoglalt helyéről.

Még egy újságíróval volt alkalma a résztvevőknek találkozni. Burkon László, a Vasvármegye főszerkesztője, illetőleg az Új Kemenesalja felelős szerkesztője beszélt a sajtó szerepéről, külön érintve a helyi sajtó jelentőségét, funkcióját. Előadása után válaszolt a hallgatóság által feltett kérdésekre is. Végezetül Berzsenyi Barnabás úr, a hajdani kastélyépítő unokája mesélt a kastély történetéről, saját életéről, sportpályafutásának állomásairól. Ez azért volt különösen érdekes, mert a programot a sömjénmihályfai hajdani Berzsenyi-kastélyban rendeztük.

– Még az első nap történéseihez tartozik, hogy a délutáni órákban fogadtam de Jong urat és képviselőtestületünk bizottságainak elnökeit is.

– A következő napon Majtényi László újságíró tartott előadást, Hogyan nyilatkozzunk a sajtónak címmel. A program

(Folytatás a 2. oldalon)

Felvételünk Sömjénmihályfán készült a fórumon részt vett önkormányzati vezetőkről. (Simon Béla felvétele)

Új év előtt

(Folytatás az 1. oldalról)

hezítsen az amúgy sem könnyű családi pénzügyi helyzeten, vagy a vállalatok pénzügyi gondjait növelje, a vállalkozókról nem is beszélve? Sajnos bizonyos intézkedéseket biztosan be kell vezetni, természetesen kellő körültekintéssel és a döntések hozatalának nyilvánosságot adva, még akkor is vállalva ennek minden ódiumát, ha ezek az intézkedések az érintettek körében egyáltalán nem váltanak ki lelkesedést. Természetesen az önkormányzat feladata, hogy a nehézségeket leküzdje, próbáljon pénzt szerezni és úgy gazdálkodni, hogy a város ne kerüljön az ellehetetlenülés közelébe.

Most ismét a türelmet és a megértést kell említenem, ami talán már unalmas, de sajnos szükség van rá. Együttes erővel kell átvészelnünk ezt az évet, mindenki érezze saját felelősségét városa és embertársai iránt. Szeretném, ha mindenki érezné, hogy az önkormányzat a városért van és minden polgárnak joga és érdeke, hogy a város vezetését megkeresse, elképzeléseit, panaszait megtegye és ezáltal közvetve városának is használjon.

Erre az együttműködésre van szükségünk, és ha ez meglesz, akkor ezzel a tudattal sokkal derűlátóbban várhatjuk az 1991-es esztendőt, és kívánhatok a celldömölkieknek a város önkormányzata nevében:

Boldog és Békés Új Esztendőt!

Celldömölk, 1991. január 2.

Makkos István
polgármester

Önkormányzati vezetők képzése

(Folytatás az 1. oldalról)

ezek után Pápán folytatódott, ahol fogadott minket a város polgármestere. Itt szintén de Jong és Piri úr tartottak tájékoztatót.

– *Összességében nézve milyennek értékeli a fórumot?*

– Nagyon kedves és segítőkész gesztus volt a hollandok részéről, hogy megteremtették egy ilyen közigazgatási fórum lehetőségét. (Az itteni összes költséget is ők állták.) Nagy lehetőség volt számunkra, hogy megismerhettük a holland demokrácia alapelveit. Szintén nagyon megnyerő volt azon kijelentésük, miszerint ők nem tanítani akarnak minket, hanem tájékoztatni a holland állapotokról, arról, hogyan élik ők a demokráciát. Azt mondták, nagyon örülnének, ha valamit hasznosítani tudnának a hallottakból.

– *Volt-e szó a kapcsolatok folytatásáról?*

– Igen, kölcsönösen szeretnénk ha ez a kapcsolat megmaradna. Mi úgy látjuk, hogy ez szakmai kapcsolat lehetne. Kértük, hogy küldjenek hozzánk szakembereket, akik megismerkedve gondjainkkal, kívülállóként tudnának véleményt alkotni rólunk, ezzel is segítve munkánkat.

– *Tervezik-e esetleg egy polgármesteri szintű találkozó megszervezését?*

– Erről konkrétan nem volt szó. A kapcsolatok fenntartását a már előbb említett módon képzeljük el.

– *Köszönöm a tájékoztatást!*

Rozmán

A jelen a jövendő küszöbe

Sorsfordító esztendőt éltünk meg és hagytunk magunk mögött, amikor századunk utolsó évtizedének első évét kezdtük el 1991. január 1-én. Elszabaduló árak, zsugorodó bérek, megszűnő munkahelyek, az egyre szegényebb öregek, nyugdíjasok kísértek utunkon. Így lett nemzedékek számára keserű és megdöbbentő tapasztalássá, hogy a szabadságnak ára van. A szabadságot tudjuk, akarjuk, valljuk, vállaljuk, ámde amikor az árát kellene törleszteni, akkor nehezen megy a vállalás. Az élet megmásíthatatlan törvénye, hogy a következményeket hordozni kell. Azonban éppen így megmásíthatatlan törvény az is, hogy a következmények az előzményekből születnek. A ma a tegnap gyümölcse és a holnap a ma vetésének aratása lesz. Amit az ember cselekszik, az sohasem marad elszigetelt, semleges tényező a világban, a környezetben, nemzetben, társadalomban, hanem ható okká válik, azaz jót avagy rosszat eredményez aszerint, hogy milyen lélekből született.

„A szabadsághoz járt út nem vezet!
Minden gyerek másképpen jön a világra!
Az elnyomás módja teremti meg
a felszabadulás formáit.
A forradalom a népek ihletéből születik,
mint a költő indulatából a költemény.
Minden forradalom teremtés,
– lelke az egyszeriség."

(Váci Mihály)

Ennek az évnek az útja ködbevész és bizony járatlan az. A normáit vesztett, összezavarodott életű magyar társadalom gyógyulásához, emberségben való növekedéséhez, nemzeti jövendőnk építéséhez a benső ember megújulására van szükség: a hit, az értelem, a lélek és a szellem megújulására. A tömegemberség idejét múlta, immár a minőségi emberért kiált a kor. Így veheti kezébe népünk Istentől rendelt sorsát, holnapját, önkormányzati falujait, városait, hazáját megtalálva. Hogy tavasz jöjjön s benne az élet ígérete, ki kell állanunk a zord telet: hogy gyümölcstermő nyár és ősz jöjjön, ki kell állani a forró nyarat is.

Visszanézünk és emlékezünk, előrenézünk és reménykedünk. Mi váltotta fel új év első napjaira a felajzott karácsonyi érzelemvilágot, a rohanást? Maradhat-e bennünk valami az ünnep legbensőbb ajándékából: jövendőnk útján erőt adó benső békesség, bizalom, megfelelő hőfokon egymást eltűrő szeretet, lelkeket nem oltogató, bátorító, eligazító útmutatás?! Ha mindebből van valami bennünk, akkor alapot vettünk, tartós útravalót viszünk magunkkal az új esztendő rögösnek ígérkező útjára. Mindezek kellenek, hogy erősségünk legyenek AZZAL, együtt, AKITŐL kapjuk. a Jézus Krisztusban ATYÁNKÁ lett Istentől. „Napoknak hosszúsága van jobbjában, baljában gazdagság és tisztesség." (Peldb. 3:16.)

A ma itt van és a holnap is ma lesz: hogyan válaszolunk ennek kihívásaira és feladataira? Miféle oroszlánvermek és tüzes kemencék várnak reánk? A titkok az Úréi, de a kijelentés a miénk. Szövetségesünk az egész világot kezében tartó Úr: aki a Golgotán kötötte meg, s vérrel, Fia halálával pecsételte meg e szövetséget. Ez az, ami egészen biztosan ***lesz!*** *Ez az, ami egészen biztosan* ***van!*** *Ez az, ami eddigelé mindenkor* ***volt!*** *Isten nem hűtlen, nem szeszélyes és nem szeretetlen! „Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek tiveletek, aki nektek békességet adott köröskörül? ...azért kelj fel, láss hozzá és az Úr legyen veled!" (I. Krón. 22.)*

Nádasdy Lajos

1189

Bemutatás helyett

Rövid „szóváltás" a város jegyzőjével

Celldömölk város önkormányzati testülete decemberben **dr. Tömböly Tamást** választotta jegyzőnek. A korábban meghirdetett pályázatra két jelentkezés érkezett, tehát két jelölt közül választottak a képviselők. Hogy milyen arányban kapta a megválasztott jegyző a szavazatokat, azt nem áll módunkban nyilvánosságra hozni, ugyanis az ülés e napirendje zárt körű volt.

Dr. Tömböly Tamást nem kell bemutatni, hiszen immár hét éve dolgozik a közigazgatásban Celldömölkön, ennyi ideig volt a városi tanács végrehajtó bizottságának titkára. Azt megelőzően öt évig a körmendi tanácson volt előbb előadó, majd a szervezési és jogi osztály vezetője. Jogi egyetemet végzett, szakvizsgával és – talán nem túlzás – komoly szakmai gyakorlattal rendelkezik a tanácsi munka területén. Harminchat éves, nős, három kislánya van, felesége élelmezésvezető az egyik általános iskolában. Bár azt írtam, nem kell bemutatni dr. Tömböly Tamást, a fenti néhány mondattal talán mégis régi tartozást törlesztünk a nyilvánosság felé, hiszen pályája eddigi alakulását nem ismerheti mindenki. Ide kívánkozik még, hogy jelentős mértékben neki köszönhető lapunk, az Új Kemenesalja újraindítása; a kiadással járó teendők ma is hozzá tartoznak. Mivel a lapkészítés során közelebbi kapcsolat alakult ki e sorok szerzője és az újdonsült jegyző között, ezért talán elnézi az Olvasó, hogy rövid beszélgetésünk során a megszokott tegezős „stílust" használtuk.

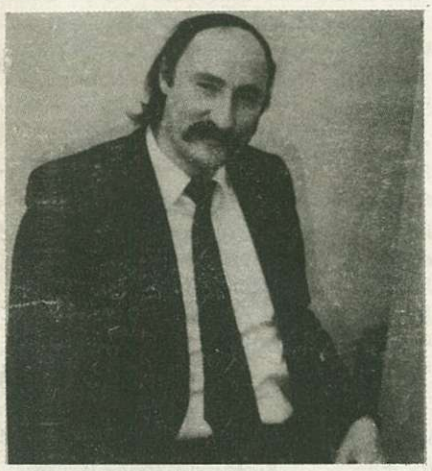

Simon B. felvétele

– Mi indított arra, hogy megpályázd a jegyzői állást?

– Sokat töprengtem, míg végül erre az elhatározásra jutottam. Azt gondoltam, nem lenne tisztességes a részemről, ha a jelen körülmények között, szinte egyik pillanatról a másikra fölállnék és elhagynám ezt a területet, magára hagynám a polgármesteri hivatalt.

– Kétségtelen, az új arcok mellett a város vezetésében Te képviseled a folyamatosságot, az átmenetet...

– Hát igen, éppen az átmenetre jellemző nehézségek láttán véltem úgy, hogy maradnom illik. Az önkormányzati testület tagjai is nyilván így gondolkodtak erről, és amikor szavaztak, a józan ítélőképességük győzött az ideológiai megfontolásokkal szemben.

– Az imént folyamatosságot említettem, amit többféleképpen lehet értelmezni...

– Valóban van egyfajta folyamatosság, de meg kell mondani, hogy a jegyzőség egészen mást jelent, mint a vb-titkárság. Ez utóbbinak, mármint a vb-titkárnak volt ugyan néhány jogosítványa, de nem ő vezette a tanácsi apparátust. A jegyző ezzel szemben a polgármesteri hivatal vezetője, gyakorlatilag a hivatal valamennyi alkalmazottja a jegyző beosztottja. A feladatok és hatáskörök ugyan még nem teljesen tisztázottak, hiszen egyelőre csak amolyan átmeneti törvények vannak életben. Némiképp abból a szempontból is más a jegyző feladata, hogy jóval több emberrel kell foglalkoznia.

– Tudom, hogy a kérdés elcsépelt, de manapság nem lehet megkerülni. Tehát: mi a jegyző legsürgetőbb feladata?

– Sajnos ma még a válasz is közhelyszerű, mert amíg számos hiányzó törvény megjelenésére várunk, a sürgős feladatokat is kénytelenek vagyunk elhalasztani. Csak két lényeges dolgot hadd említsek: mielőbb kellene költségvetést alkotni, s a helyi adózás kérdésében is jó lenne már továbblépni az elképzelések szintjéről. Mostanság sok apró, egyúttal nehéz lépéssel lehet csak előbbre jutni. Ugyanakkor optimista vagyok abban a tekintetben, hogy lesz elég pénzük az önkormányzatoknak, s bár nem lesz látványos a fejlődés, azért Celldömölk polgárai is érzékelik mielőbb a város újraéledését.

– Köszönöm a rövid „szóváltást", jegyzői munkádhoz sok sikert kívánok!

(burkon)

1190

Eötvös-évforduló (1.)

Lapunk korábbi számában közöltük, hogy ebben az évben lesz századik évfordulója annak a nagy tudományos kísérletnek, amelyet Eötvös Loránd és tudóstársai a Sághegyen valósítottak meg. Az évfordulóról való megemlékezések májusban és szeptemberben zajlanak Celldömölkön és a Sághegyen. A program megvalósítását Emlékbizottság irányítja. Tervezzük, hogy az Új Kemenesaljában sorozatot indítunk a tudománytörténeti emlék ismertetése céljából. Egy-egy alkalommal rövid részleteket mutatunk be. Elsőként Eötvös Loránd rövid életrajzát közöljük az Új Idők Lexikona alapján.

Eötvös Loránd (1848–1919)

Eötvös József br. és Rosty Ágnes fia. Született Pest, 1848. július 27., meghalt Budapesten 1919. április 8-án. A kegyesrendiek pesti gimnáziumában a pesti egyetemen, Heidelbergben és Königsbergben tanult. Heidelbergben szerzett bölcsészdoktori oklevelet. 1871-ben egyetemi magántanár. 1872-ben az elméleti, 1875-ben a kísérleti fizika tanára lett. 1889-ben az MTA elnöke, 1894-ben kultuszminiszter lett, de tárcájától 8 hónap után megvált és 1896-ban újra elfoglalta egyetemi tanszékét. 1905-ben még az akadémiai elnökségéről is lemondott, hogy zavartalanabbul szentelhesse magát tudományos kutatásainak. Ettől kezdve kutatásai és (mint egyetemi tanár, az Eötvös-kollégium kurátora, s a budapesti Magyar Királyi Középiskolai Tanárképző Intézet elnöke) a tanárképzés irányítása közt osztotta meg életét. Eötvös alapította meg a róla elnevezett Geofizikai Intézetet a gravitációs mérések folytatására, s az ugyancsak nevét viselő Mathematikai és Fizikai Társulatot. Irányító szerepe volt a „Br. Eötvös József Kollégium" megalapítása körül is. Mint tanár, rendkívül világos és érthető, amellett szabatos előadó volt; számos értékes tanszert és előadási kísérletet talált fel. Rajongó természetbarát volt, az Alpok több csúcsának első megmászása az ő nevéhez fűződik. Érdemeit külföldön is elismerték; a geofizikai mérésekben használatos egységet „Eötvös"-nek nevezik, több akadémia és egyetem tiszteletbeli tagjává, ill. doktorává avatta. A világ legnagyobb fizikusai közé tartozott. Legnevezetesebb találmánya a róla elnevezett gravitációs inga.

Eötvös-inga

A nehézségi erő igen kis térbeli változásainak mérésére szolgáló, érzékeny torziósinga. Eötvös Loránd egy speciális ingával igazolta egymilliárdodrésznyi pontossággal a súlyos és a tehetetlen tömeg azonosságát. (Akadémiai Kislexikon)

Eötvös-emlékbizottság

1. **Tima László**, a művelődési–közoktatási és sportbizottság elnöke
2. **Hanzsér Elemér** képviselő
3. **Dala József** bizottsági tag
4. **Lenner Józsefné** mb. igazgató
5. **Vinter József** gimnáziumi igazgató
6. **Varga László** szakmunkásképző és szakközépiskolai igazgató
7. **Molnár Gábor**, a polgármesteri hivatal képviseletében.

D.J.

1191

KÉK-hírek

1990 decemberében a városi rendőrkapitányság 77 bűnügyben rendelt el nyomozást.

December 8-ra virradóra Mesteri üdülőtelepen lévő büféből grillsütőt, burgonyasütőt, rádiós magnót tulajdonítottak el mintegy 30 ezer forint értékben.

A hónap folyamán több „MÁV-dézsma" ügyben rendeltek el nyomozást. Az elkövetés helyére és az elkövetők kilétére vonatkozóan adatokat nem sikerült megállapítani. Információk alapján a dézsmálásokat már Celldömölkre érkezés előtt elkövetik. Az okozott kár 100 forinttól 150 ezer forintig volt megállapítható.

Ismeretlen időpontban követtek el betörést Nemeskeresztúron egy svájci állampolgár sérelmére. A kár mintegy 480 ezer forintra tehető.

December 19-én 12–13 óra között ismeretlen tettes szándékosan megrongált több szobrot a római katolikus templomban. A keletkezett kár mintegy 400 ezer forint. A gyors rendőri intézkedésnek köszönhetően a rendőrjárőr előállította H. G. celldömölki lakost, aki alaposan gyanúsítható a bűncselekmény elkövetésével. Az ügyben a vizsgálat folyamatban van.

December 19-én a kora esti órákban a ligeti bisztrótól eltulajdonították B. I. kerékpárját és a rajta lévő turmixgépet. Az elkövető a kerékpárral Ajkára távozott, ahol a tárgyakat lefoglalták, s a fiatalkorú elkövető személye ismertté vált.

Az ünnepek alatt több pincét törtek fel, ahonnét bort és edényféleségeket tulajdonítottak el.

*

Az elmúlt hónap sajnos számszerű rekordnak tűnik a bűncselekmények tekintetében. Örvendetes tény azonban, hogy az esetek közreadása mellett hírt adhatunk az eredményekről, a felderített bűnügyekről is.

A hírek végére kívánkozik egy fontos közlés. Dr. Pankó Albert városi rendőrkapitány minden hónap első keddjén 8 és 12 óra között fogadóórát tart.

R.L.

1192

Válaszol a városi rendőrkapitány

Tényleg a pokol árnyéka...?

118

Mint a címből már minden bizonnyal mindenki kitalálta, a jelenlegi riport az oly sokat emlegetett sátánizmussal foglalkozik. Helyi dolgokról érdeklődtünk, nem a pánikkeltés, hanem a megnyugtatás szándékával. Dr. Pankó Albert rendőrkapitány válaszolt a kérdésekre.

– Mi a helyzet jelenleg?

– Ami tény: az országos lapokban jelentek meg különböző esetek. Egy novemberi sajtótájékoztató szerint megyénként egy szervezett sátánista csoport működik, esetleges külföldi támogatással. Itt jön azonban az ellenpólus, hogy minden vizsgálat azt bizonyítja, nincs ilyen, nem tudunk a megyében működő szervezetről. Azt lehet megállapítani, hogy az újságok felduzzasztották a kevés, esetleg erre utaló tényanyagot.

– Tehát itt, Celldömölkön sem kell tartanunk tőle?

– Nem. Tudomásunk szerint nincsenek ilyen tanokat hirdető egyének.

– Egy szóbeszéd szerint próbáltak munkából hazatérő hölgyeket megnyerni a Sátán követőjének. Tudnak önök erről?

– Nem érkezett ilyen bejelentés. Ha ilyen eset lett volna, akkor tudnánk róla. Egyébként itt mondanám el, hogy munkatársaimmal osztályfőnöki órák keretében mindkét középiskolában beszéltünk a problémáról és válaszoltunk a kérdésekre.

– Mi a teendő akkor, ha valaki találkozik ilyen tanokat hirdető egyénekkel, esetleg inzultus is éri?

– Akár ilyen egyénekkel, akár csak a sátánizmus szimbólumaival találkozik (fordított kereszt, átszúrt szív stb.), akkor azonnal jelezze azt, hogy időben meg lehessen tenni a szükséges lépéseket.

– A Sátán „hívei" karácsonyi áldozatokat is helyeztek kilátásba. Voltak ilyenek?

– Tudomásom szerint nem voltak áldozatok, gyerekcsínynek tűntek a fenyegetések.

– Kapitány úr! Egy másik témában is kérnék információt. Jánosházán névtelen levélben fenyegettek meg cigánycsaládokat és tudomásom van arról is, hogy ezek után egyes jánosházi személyek kaptak telefonon életveszélyes fenyegetéseket. Lenne szíves erről is tájékoztatni az Olvasókat?

– Igen. Két fenyegető levél volt, amely cigánycsaládok ellen irányult. Mint ilyent, szabálysértésnek kell tekinteni. A vizsgálat jelenleg is folyamatban van.

– A fenyegető telefonok?

– Nincs róla tudomásunk, bejelentés nem érkezett.

– Tehát nyugalom van Jánosházán?

– Nem váltották be a fenyegetéseket, nem történt semmi.

– Sajnos még egy bűncselekményről kell, hogy kérdezzem Önt. Ez az a bűncselekmény, mely szerte a városban és annak környékén nagy felzúdulást váltott ki minden jóérzésű, a szépet szerető emberben. Mindenki kitalálta már bizonyára, hogy a katolikus templomban történt szoborrongálásra gondolok. Az elkövető, Horváth Gábor többszörösen büntetett celldömölki lakos. Mit mondott, miért követte el?

– Ki akarta engedni a szellemeket a szobrokból.

– Kínálkozik a kérdés. Beszámítható az elkövető?

– Papíron igen. Egy 1988–89. évi igazságügyi szakértői vélemény szerint. Most természetesen új vizsgálatnak fogják alávetni.

– Hogyan fogták el? Hiszen eltávozott a helyszínről.

– A bejelentést követően a helyszínről indulva a rendőrjárőr félórán belül elfogta a Korona étterem női mosdójában és előállította.

– Minek minősül a cselekménye? Mit kaphat érte?

– A szobrokat a Műemléki Felügyelőség véglegesen még nem minősítette. Mindezek mellett rongálás bűntettének minősül és 1–5 év szabadságvesztéssel büntethető.

– Köszönöm a tájékoztatást!

Rozmán

Az egyik megrongált szobor. Gombási István felvétele.

Újjáalakult a HANGYA Szövetkezet Celldömölkön

Az újjáalakításról és annak körülményeiről, valamint a tervekről, elképzelésekről **Németh Dénest**, a szövetkezet elnökét kérdeztük, aki korábban is és most is oroszlánrészt vállalt a Hangya körüli teendőkben.

– Az idősebb korosztály biztosan tudja, miről van szó, ha meghallja a Hangya nevét. A fiatalabbak kedvéért azonban ejtsünk néhány szót az előzményekről is.

– A Hangya Termelő, Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezet a múlt században – pontosan 1898-ban – alakult, mint a Magyar Gazdaszövetség Fogyasztási és Értékesítő Szövetkezete. Az alapítás **gróf Károlyi Sándor** nevéhez fűződik.

– Végeztek díjtalan szaktanácsadást a parasztok körében, majd folyamatosan kialakított kereskedelmi hálózatával megszüntette a termelők kiszolgáltatottságát.

– Sajnos, 1947-ben Magyar Országos Szövetkezeti Központ néven beolvadt, majd 1949-ben nevében is eltörölték a valamikori sikeres Hangya Szövetkezetet.

– Honnan adódott az újraélesztés ötlete?

– Vas megye kivételével már mindenhol működik ilyen szövetkezet. Ha másutt sikeres, akkor itt miért ne lehetne az? Azt is el kell mondanom, hogy a Kisgazdapárt és az Osztrák Néppárt szimpatizánsként kapcsolatot tartanak fenn, s ez számunkra két okból is fontos. Először: haladunk a piacgazdaság és a privatizáció felé. Az egyéni tulajdon érdekli a gazdálkodásban az embereket, s ők ezen a téren tudnának segíteni. Másodszor: segíteni tudnának az értékesítésben is. Ez olyan termékekre vonatkozik, ami kurrens cikk nálunk, mint például a méz és még folytathatnám.

– A célunk az, hogy jól járjon a termelő és a vásárló is. A jövőt vizsgálva azt is kell tekinteni, hogy az ÁFÉSZ és egyéb közvetítő láncolatok sorsa bizonytalan. Ha esetleg megszűnnek, úr támadna, s ezt a Hangya lenne hivatott betölteni, hisz arra már remélhetőleg elég erős lesz. Nem az apparátus kiépítésére, hanem olyan emberekre tennénk a hangsúlyt, akik dolgoznak. (Kereskedők, termelők, pénzügyi szakemberek.)

– Milyen konkrét terveik vannak?

– Az előzetes piackutatással összhangban, a helyi lakosság igényeinek megfelelően elsősorban húsfélék eladásával akarunk foglalkozni. Ez mérsékelné a beígért áremelést. A szabadidejükben kertészkedő embereket is szeretnénk segíteni terményeik értékesítésében. Előzetes megállapodásunk van a Vetőmagtermeltetővel a vetőmagok, az AGROKER-rel növényvédő szerek és műtrágyák értékesítésére. Itt is bizonyára egy mindenkinek tetsző, kedvező árat tudunk majd megállapítani.

– Tervezik-e a hús köré csoportosított kisebb feldolgozóipar kialakítását?

– Jó lenne, de ezt az önkormányzat segítsége nélkül nem tudjuk megoldani.

– Beszéltünk a tervekről, de ejtsünk szót a problémákról is, ha vannak.

– Sajnos vannak gondjaink. A november 25-i alakuló ülés után részjegyeket bocsátottunk ki az induláshoz, ötszáz forintos címletekben. Aki vásárol, az automatikusan tagja lesz a szövetkezetnek. Jelenleg a részjegyekből befolyt összeg nem tekinthető komoly tőkének, legfeljebb helyiségek bérletére elegendő.

– Itt mondanám el, hogy a részjegyek árusításával pénzügyeink felelőse, **Fejes Jenőné** foglalkozik, (munkahelye a KERMODUL), a többi szervezőhöz hasonlóan ő is társadalmi munkában végzi a tevékenységét.

– A gondokhoz sorolnám azt is, hogy egészen pontosan még nem ismerhetjük vásárlóink körét, nem tudjuk, milyen volumennel állhatunk elő.

– Az alakuló ülésen megválasztottuk a vezetőséget az ellenőrző és felügyelőbizottságot, s a cégbejegyzéshez szükséges iratokat eljuttattuk a Cégbírósághoz, ahol szigorú sorbanállás van és az egész folyamat roppant bürokratikus és főleg időigényes.

– Az érdemi munka csak a bejegyzés után kezdődhet el, de természetesen most is folytatunk előzetes egyeztetéseket, tárgyalásokat a sikeres kezdés érdekében.

– Itt említeném meg még egyszer a részjegyek fontosságát. Aki vásárol, szövetkezetünk tagja lesz, de az ügy, amit támogat vele, az nem csak a tagok ügye, hanem Celldömölk egész lakosságáé és a környéken lakóké, hisz minden értük történik.

– Köszönöm a beszélgetést és sikeres, jó munkát kívánok az újjáéledő Hangya Szövetkezetnek.

Rozmán

Postásaink

A mi postásaink szenvedélyesen szorgalmasak. Mindenkinek megvan a maga postása. Életünk részesei ők, hisz naponta várjuk a postást, megyünk a hivatalba újságért, csomagért, pénzügyeink intézéséért. A város legforgalmasabb pontja a posta. Ünnepi időben halmozódik a munka, idegrendszert roncsoló feszültség ül az arcokon az ablakok mögött és a nem látható szobákban, pénztárban, mindenütt. Igyekeznek mindenkit kiszolgálni és jól, lehetőleg megelégedésre. Teszik ezt a korszerűtlen telefonközpontban, távirdában dolgozók is. Sürög, forog a nép.

A postának, a postásnak mindig szolgálnia kell. Esőben, hóviharban, fagyban, forróságban, mindig útnak indul a postás. A levelespostás, a táviratot és újságot házhoz vivők. Biciklin járják a várost utcáról utcára, háztól házig. Neveiket a népszerűség egyszerűsítette. Teljes nevük nem mindenki számára ismert. Így nem is annyira fontos. Jelentősebb és emberközelibb, ahogy a nép várja, keresi őket. Sorban, ahogy reggelente kirajzanak nagy táskáikkal a központi épületből. Így szólítják őket: János, László, Sándor, Imre – őt immár harminc esztendeje – Tibor, Ernő. Talán ők ismerik legjobban a várost, annak lakóit. Járják az utcát, tisztelet és köszönet nekik. A gépkocsikat vezető postásoknak is, fontos rakományok szállítóinak.

Ezek jutottak eszünkbe az elmúlt év ünnepein tisztelettel és szeretettel gondolva rájuk. Senkit nem emelünk ki a sorból, csak megemlítjük Tibort, a valamikori legendás kapust, a labdarúgás örök szerelmesét, aki az NB II-ig vitte az Ajkai Bányászban, sőt az NB I B-ig a Pécsi Bányász csapatában. Akkor még fiatalon a kapuban állt helyt, most a havas utcán láthatjuk kint a Bányatelepen, a Sághegy közelében. Mert eddig is eljár a postás.

Dala József

Lukács Tibor

Mikor készül el a Celldömölk történetét összefoglaló könyv?

Ezt a kérdést többen is megfogalmazzák azok közül, akik a könyv tervezett megjelentetéséről tudnak. Jogos a kérdés, mert elég régen felmerült a város történetére vonatkozó hiteles, tudományos összefoglaló igénye. Abból kell ugyanis kiindulni, hogy Celldömölknek a közelmúltig bezárólag nincs olyan kiadványa – mint például Sárvárnak, Szentgotthárdnak vagy más városoknak – amely méltóképpen mutatná be városunk kialakulását, fejlődését. Van ugyan néhány fontos munka, mint a Pacher D. A Dömölki Apátság története és részben Porkoláb István Kis Mária Czell Szabadalmas Mezőváros története című. Ezek ma már csak korlátozott számban hozzáférhetők és valójában részterületeket ölelnek fel, századunk évtizedeit megjelenési évük miatt nem, vagy csak alig érintik.

A köztudatban a készülő könyvet monográfiának említik, műfaját tekintve azonban nem monográfia. A monográfia olyan nagyterjedelmű munka, amit egy ember készít. Ma ilyen személyt nem lehetne találni, különösen akkor, ha időhatárokban kell gondolkodni. A mi esetünkben több szerzőnek tanulmánykötetéről van szó.

Az első kísérlet 1977-ben történt egy részletes tervezet kidolgozásával, mely magába foglalta a költségeket is. Az akkori nagyközségi tanács elnöke, Limpár József és a testület támogatta a könyv elkészítését. Dr. Gosztonyi János országgyűlési képviselő szellemi és anyagi támogatásáról biztosított bennünket. Az ügy azonban valahol elakadt. (Jegyezzük meg, hogy a kutatók segítésére a könyvtár ekkor már megjelentette a településről szóló írások válogatott bibliográfiáját és repertóriumát. Kívánatos lenne a részletes feltárás is, az adatok nagysága és egyéb nagy tömegű információk azonban számítógépes feldolgozást igényelnek.)

A második konkrét kísérlet ezelőtt öt évvel indult, és úgy tűnik, sikerrel jár. Kiadó a városi tanács, illetve annak utóda. A könyv előkészítésével megbízott szerkesztőbizottság döntött a mű terjedelmében: 49 ív, tehát nagy munkáról van szó. Az utolsó kutatási év 1985. A kéziratok leadásának egyszer már módosított határideje 1990. december 31.

A kérdés most már Molnár Gáborhoz szól, aki hivatalánál fogva is a legtöbbet vállalta a munkálatok irányításában, megszervezésében. Nem volt könnyű az egyes témák szerzőivel a szerződést megkötni. Befolyásolta a helyzetet, hogy az apátsági levéltár és a községi levéltár szinte teljesen elpusztult a második világháború során. Sok más helyen állami és egyházi levéltárban kell anyagot gyűjteni. A jelzett időpontra az anyag 90 százaléka készült el. A két lektori véleményt is figyelembe vett javítások, kiegészítések és átdolgozások is elkészültek. Sajnos bekövetkeztek nem várt események is – az anyag feldolgozása közben váratlan haláleset és az utolsó időpontban visszaadott megbízás. Nehezíti a helyzetet, hogy alaptanulmányokról van szó. A közelmúltban új szerzőket kellett keresni és velük szerződést kötni. Ez egy újabb évvel kitolja a kötet lezárását. Igaz, a kijelölt szerkesztők, Tilcsik György, a Vas Megyei Levéltár igazgatója, Kiss Jenő, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár főigazgatója és Vörös Károly tudományos kutató (Országos Levéltár) végezhetik munkájukat.

Van még egy lényeges pont. Az önkormányzatnak állást kell foglalni a kiadás nyomdai költségeiben, mert azt meg kell előlegezni. A beérkezett tanulmányok szerzői tiszteletdíjuk nagyobb részét megkapták. Szóba kell hozni az előjegyzés másutt is jól bevált módját, erre a felhívást kiadni azonban csak a költségek pontos ismeretében lehet.

Válaszolva a feltett kérdésre, a körülmények szerencsés egybeesése eredményeként 1992-ben kiadásra kerülhet és eljuthat az érdeklődőhöz a régen várt tanulmánykötet.

Káldos Gyula

Berzsenyi életfilozófiája

(A Berzsenyi Asztaltársaság november 12-i ülésén elhangzott előadás kivonata.)

Hányszor élte meg az emberiség története során az erkölcs értékrendjének válságát? Hányszor derült ki addig valós vagy annak vélt értékekről, hogy a történelem devalválta őket? Hányszor kellett új normákat, új ideálokat keresnie, esetleg már-már feledésbe merülteket, elavultnak hitteket felújítania, megtalálnia bennük a maradandót? Számszerű választ nem adhatunk, de tudjuk, mi is ilyen korban élünk most; s látni fogjuk Berzsenyink korának is megvolt a maga morális válsága.

A hagyományos hőseszmény, a vitézi virtus ekkor – szembesülve a napóleoni háborúk valóságával – jutott válságba. Balassi még azt írhatta a végbeliekről, hogy vitézségről példát adnak mindenkinek, Zrínyi még így fogalmazhatott „a magyar, ha akarja, a legvitézebb nemzetség". Berzsenyi már keserűen vonhatja le a mérleget például a csúfosan elvesztett ulmi csata után:

„Látom hazámnak fegyveres őreit
Rémült futásban, látom az éktelen
Vert had zavarját ..."

Általánosabb érvényű, humánusabb erkölcsi normákat, az emberi élet egészét átszövő belső imperatívuszokat kell keresnie, hogy az erkölcs valóban a nemzet támasza, talpköve lehessen. Hová forduljon követendő mintáért, elérendő mértékért a költő a XIX. század elején? Évezredek távolában keresheti, s találja meg azt.

Berzsenyi a magyar klasszicizmus talán legnagyobb költője; ez a kor, ez a stílusirányzat követendő példának állította maga elé a görög-római antikvitást. Berzsenyi nem csupán versmértéket és strófaszerkezetet, mitológiai képalkotást és allegóriába hajló metaforákat tanult a klasszikusoktól; az antik etika elveinek átvételével formálta meg saját erkölcsi értékrendjét. Számára a közvetlen forrás mindenekelőtt Horatius volt, a római Aranykor legnagyobb lírikusa. Horatius időszámításunk fordulóján alkotott, tanúja a Messiást váró éveknek, átélője a nagy római „rendszerváltásnak", a köztársaság helyébe lépő principátus a leendő császárság nem is vértelen „forradalmának".

Horatius költészetére a klasszikus antik etikának mindhárom jelentős „iskolája" hatott. A legkevésbé talán az értékeket elvető cinikusoké. Ez a hatás inkább csak szatíráiban lelhető fel, amelyekben nem éppen káröröm nélkül szemléli a régi emberi, sőt isteni „bálványok" értékvesztését, degradálódását. Berzsenyi költészetében sem jellemző, hogy az elégikus kiábrándultság cinizmusba csapjon át; a hagyományos értékek vesztének megélése, a mulandóság törvényszerű voltának megérzése benne csak csendes rezignációt vált ki:

„Óh, a szárnyas idő hirtelen elrepül,
S minden míve tűnő szárnya körül lebeg!
Minden csak jelenés; minden az ég alatt,
Mint a kis nefelejcs enyész." (A közelítő tél)

A cinikusokkal ellentétes irányzatnak az ókori etikában a sztoikusoké tekinthető. A „sztoa", a békés magányt és bölcs társaságot nyújtó csarnok filozófusai ők, a legfőbb értéknek az ember belső lelki nyugalmát tekintették. A görög Zeno és Kleantész tanításait éppen Horatius kortársa, Seneca újítja meg Rómában. Számukra az élet értelme az erények gyakorlása. Világképük az egyistenhithez közelít, számukra az igazi istenség a világ lelke, amelyben csíra formájában már minden megvan. Számukra az ember szabadsága a jó felismerésére való képesség, az önmagunk feletti uralom képessége. Így mernek szembenézni a sorssal, hirdetve, hogy „Vezetik a fátumok azt, aki igenli őket, mert aki nem, azt vonszolják". Ez a merészség Berzsenyi számára is követendő példa, az imént idézett versét, Az ulmai ütközet címűt így fejezi be:

NAGY ISTVÁN: NŐI ARCKÉP

1157 VASI JÓZSEF 1198

Gizehben

Az irigy város majdnem belédharap
fenséges, borzalmas okker-sivatag.
Ameddig ellátok kő, kő és homok.
Méhedben masztabák. S óriás konok
piramisok ülnek rajtad hallgatag.

Élnek... Némák... És egyre recitálják
még most is vetkező évezred-létek
mánknak még ködös titok-zsolozsmáját.
Öt ezred küzdelme tirajtatok fáj át
s én titkot kérni indulok felétek.

A létem porszem csak. Lehelet vagyok
érzem, ahogy állok fennségtek előtt.
Mégis megkövetlek, mondjátok ki hát
a belétek rejtett geometriát
s az értelmet, ami tudásból nőtt.

Mélyen hajolni megtanítasz Kheopsz.
Szürke folyosódon fulladva lépek.
A kőbendők – mint Jónást cet – nyelnek el,
de fenn a kőszoba semmit se felel
hiába hulltam tanulni elétek.

Vagy az a tudás, hogy nincs semmi titok?
Az a tudás, hogy vagytok mozdulatlan
hova építettek bölcs munkás-kezek?
Idővel dacolva létezem, teszek,
alkotok mindig minden mozdulatban.

A tudástok hát nem értem meg soha...
Mély, szép csodálatom csak az enyém már.
Tovább... tovább, tán a Ti-masztabához...
Itt a homokon kötve levert fához
vendégre vár a sok díszes dromedár.

„Merj! a merészség a fene fátumok
Mozdíthatatlan zárait áltüti,
S a mennybe gyémánt fegyverével
Fényes utat tusakodva tör s nyit."

A sztoikusok lemondást vállaló, az élet örömeitől többnyire lenézően elforduló erkölcse azonban nem vonzó az életörömöt megélni vágyó Berzsenyi számára. Szívesebben fordul tehát – akárcsak mestere, Horatius – az epikureisták tanításai felé. Epikurosz Számosz szigetén élt i. e. 342-től 270-ig. A lélek nyugalmát a félelem lerombolásában, a kín elkerülésében vélte megtalálni. Első európainak számító nagy költőnk, Janus Pannonius így említi őt: „Bölcsen mondja Epicur, a legfőbb rossz a kín..." Epikurosz és hívei nem voltak az élvezetek immorális hajszolói, mint a kései cinikusok, a hedonisták, akik az egyszer élünk tényéből a minden gyönyör megszerzésének gátlástalan törekvéséhez jutottak, mint életcélhoz. Epikurosz az élvezetet egyszerűen a kín, a fájdalom, a szükség hiányának tekintette. Ő a mértéktartó életörömöt tekintette helyeselhetőnek. Úgy vélte, a jövő nincs teljesen a birtokunkban, de a jelen birtokában, nincs is teljesen hatalmunkon kívül. Horatius ezt így fogalmazza meg Taliarchushoz írt versében:

„Holnap mi lesz majd? azt ne kutasd! A sors
ahány napot nyújt vedd nyereség gyanánt,
s a táncot és édes szerelmet
meg ne tagadd fiatal magadtól."

Berzsenyi Horác című költeményében így láthatjuk viszont ezeket a gondolatokat:

„Holnappal ne törődj, messze ne álmodozz,
Légy víg, légy te okos, míg lehet élj s örülj..."

Epikurosz elveit összegezve hirdeti meg Horatius az aurea mediocritas, az arany középszer életfilozófiáját, a bölcs mérséklettel keresett középutat. Ez a szélsőségek, a teljesíthetetlen vágyak elkerülését, a kevesebbel, de biztosabbal, a realitások értékével való megelégedést jelenti. A valósággal számot vetni kényszerülő, bőségben nem dúskáló korokban – a miénkben is – megszívlelendő ez a tanítás. Horatius jól látja mindezt:

„Akinek szívében arany közép tart
súlyegyent, azt nem nyomorítja rozzant
putri szennye, nem nyomorítja bántó
udvari pompa.
Égverő fenyvek sudarát sűrűbben
rázza förgeteg, recsegő robajjal
dől a nagy torony s a hegyek legormát
sújtja a villám."

– írja Licinius Murenához szóló versében.

Berzsenyi sem irigyli a svájci Mathissontól az Alpok fenséges bérceit, szívéhez közelebb állnak a Kemenes kékellő halmai. A pannon föld, amelynek kis darabja a birtoka, az övé, és a kicsi birtok is megelégedéssel töltheti el:

„Van kies szőlőm, van arany kalásszal
Biztató földem: szeretett Szabadság
Lakja hajlékom. Kegyes istenimtől
Kérjek-e többet?"

– írja Osztályrészem című költeményében, s így folytatja:

„Vessen a végzet, valamerre tetszik,
Csak nehéz szükség ne zavarja kedvem,
Mindenütt boldog megelégedéssel
Nézek az égre!"

Ettől az etikától idegen a nagyhangú pátosz, az oly sokszor magyar átoknak bizonyult kivagyiság. Egyenesen következni fog ebből az életfilozófiából Vörösmartyé: „csak a szerénynek nem hoz vágya kínt". Bizony be kell látnunk, hogy „egész világ nem a mi birtokunk", de baj ez? Miért lenne az? A költő jól ismert sorait keletkezésük óta sokféleképpen értelmezték már, mi miért ne értelmezhetnénk Berzsenyi életfilozófiájának ismeretében úgy, hogy kis nép is boldog lehet, ha szabad. Hát ne feledjük:

„...Nem sokaság, hanem
Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat."

Léránt Ferenc–Lérántné dr. Szemes Valéria

1199

Kulturális hírek

A Kemenesaljai Művelődési Központban január 29-ig látható Torjay Valter művésztanár kiállítása.

A Városi Könyvtárban a Berzsenyi Asztaltársaság szervezésében január 14-én 18 órai kezdettel kerül sorra Horváth Marietta nyugalmazott tanárnő előadása Egy Kodály-tanítvány a mesterről címmel.

Az Ádám Jenő Zeneiskolában

– január 24-én (csütörtökön) 14 órai kezdettel a Szombathelyi Zeneművészeti Szakközépiskola ad hangversenyt, a műsort vezeti Deáki István igazgató;

– január 26-án (szombaton) 18 órai kezdettel fennállásának 10. évfordulóját ünnepli ifjúsági fúvószenekarunk, a jubileumi koncerten szólistaként fellépnek a Zeneművészeti Főiskolán vagy valamelyik zenei szakközépiskolában fúvós diplomát, illetve képesítést szerzett egykori zenekari tagok, a programot vezeti Bejczi Károly;

– a január 26-i koncert ad alkalmat arra, hogy megnyissuk Marosfalvi Antal festőművész kiállítását, amely egy hónapig lesz megtekinthető, a megnyitót dr. Marosfalvi Ferenc tartja;

– január 29-én (kedden) 18 órai kezdettel távolról jött vendéget köszönthetünk: budapesti és madridi szereplése között egy magyar származású ausztráliai zongoraművész ad hangversenyt a sömjénmihályfai népfőiskola alapítványának javára.

L. F.

118

1200

Telt ház – vastaps

Az 1990-es év bizonyára legnagyobb színházi sikere volt Celldömölkön az **IRMA, TE ÉDES** előadása. Nem tudhatjuk, hogy „hányadik előadásban ment" a szellemesen szórakoztató darab a Józsefvárosi Népszínház művészeinek tolmácsolásában, mi csak arról írhatunk, hogy mennyire örülhettünk ennek az igazán forró hangulatú színházi estének.

Ezen, a ki tudja hanyadik előadáson érződött a produkció kiforrottsága, a társulat összeszokottsága, a szerepek biztos tudásából fakadó oldottság, egyszóval, a jó értelemben vett rutin. Ugyanakkor az tette az élményt igazivá, hogy a színpad és a nézőtér között eltűnt a távolság, a színész megérezhette, a közönség vevő a produkcióra, befogadja azt. Megtörtént a varázslat, élt a színpad igazi bűvölete, a jelenidejűség, az egyszeri, itt és most történés elhitetése. Itt és most, csak nekünk játszottak a színpad megszállott szerelmesei, feledtették velünk – és talán magukkal is – a színpadra nem tartozó tényt, hogy ők Thália fáradsággal szolgáló napszámosai, fárasztó utazás után léptek elénk a kis vidéki színpadon, s utaznak fáradtan akkor is, amikor mi már édes álomban idézzük fel az élményt, amit nekik köszönhetünk.

Csak dicsérhető a rendezés, amely ötletesen, a legjobb shakespeare-i színpadkép-hagyományokat felújítva négy-öt helyszínt varázsolt színpadra függőlegesen és mélységben egyaránt tagolva a rendelkezésre álló szűk helyet. Ezen a megsokszorozott szkénén pergett nem lankadó ritmussal a játék. A játék, amely gazdag eszköztárat használt fel: öngúnyoló iróniát, szatirikus, önmagán is mosolygó jókedvet, groteszk humort és hihetően tiszta érzelmességet.

Hogy kinek-kinek melyik alakítás marad a legfeledhetetlenebb, melyik jelenet marad a legtartósabb emlék, azt mindenki maga tudja. Néhány rendezői leleményt és annak színészi megvalósítása azonban mindenképpen kiemelendő érték, ilyen volt például a rabok hajó nélkül óceánt idéző szökése, a pólyában születő ikrek világra jötte.

Köszönjük a társulatnak ezt a színházi estét, azt, hogy megosztották velünk a játékot, örülünk, hogy partnerek lehettünk ebben. Sok sikert józsefvárosiak!

L. F.

Igazibb másfél óra

1201

Akik előrehozták a karácsonyt

December 21-én délután felejthetetlen élményben volt részük azoknak is, akik a Kemenesaljai Művelődési Központ zsúfolásig megtelt nézőterén foglaltak helyet, s azoknak is, akik a színpadon szerepeltek. Városunk ifjú zenebarátai varázsolták a terembe – három estével előrehozva – az igazi karácsonyt, az igazi karácsonyi hangulatot.

Nem szándékom elemezgetni, mivel volt több, gazdagabb, igazibb ez a másfél óra, mint a korábbi évek Télapó-estjei. Aki ott volt, szívében érezhette a különbséget. Bár így sikerülne életünk minden megszokott, megszürkült értékét újjávarázsolni, valódi tartalommal megtölteni!

A szakmunkásképző és a gimnázium leánykórusa, valamint a zeneiskola vonósai karácsonyi dalokat szólaltattak meg: a tisztán csendülő hangok, a tisztán fénylő szemek hallása-látása indította el bennünk észrevétlenül a katarktikus karácsonyi mágiát, kívülrekedt a szennyét hordozó külvilág, érezhettük, hogy karácsonyt csak megtisztult szívvel ünnepelhetünk.

Három zeneovis kiscsoport apróságai következtek karácsonyi játékokkal. Életük első színpadi szereplését felelősségtudó fegyelmezettséggel, s mégis – vagy talán éppen ezért – őszinte gyermeki áhítattal játszották végig, hogy azután a színfalak mögött felszabaduljon az ösztönös gyermeki jókedv és kacagás. Ők bizonyára legszebb emlékeik között őrizhetik az első nyilvános szereplést, az első sikert; kívánjuk sok és sokféle sikert hozzon nekik az előttük álló élet.

A színpad mellett álló hatalmas karácsonyfa alá igazi meglepetésként került a két betlehemes. A gálosfai és a mezőkövesdi jegyzésű népi játékok sok évszázados, tisztán megőrzött hagyományt idéztek fel, életre keltőik a gimnázium ifjú színjátszói voltak. Az ősi misztérium, a titokteljes csoda elevenedett meg, ahogy felhangzott az ének: Egyszerű pásztor, térdeden állj! ... Az égi királyt köszöntő hódolat költözött szíveinkbe, már nem itt voltunk a „művház" nézőterén, hanem a messzi Betlehemben.

A két betlehemes között a zeneiskola előképzősei szerepeltek. Legféltettebb kincseink, a gyermekek emelték a karácsonyi gyertyát az ég felé, ajkukról szállt az ég felé a dal. Égjen szívükben örökre a láng, melegítsen és fényeskedjék a tűz, melegítsen és adjon világosságot a szeretet.

A zeneiskola fúvósai búcsúztatták a megilletődött közönséget, ezek a dallamok kísérték haza az embereket, akiknek adassék békesség e földön.

Azóta megünnepeltük az igazi karácsonyt, és ha igazi szeretettel tettük, igazi békesség szállott közénk, abban része volt ennek az előrevarázsolt karácsonynak is, mely felkészítette szíveinket.

Köszönjük az élményt, köszönjük a szereplő fiataloknak és felkészítőiknek: Deákné Csonka Mártának, Bejczi Károlynak, Rozmán Lászlónak és Süle Ferencnek.

L. F.

1202

Lakossági tájékoztató

A Vas Megyei Hadkiegészítő Parancsnokság katonai ügyekben fogadónapot tart a Polgármesteri Hivatalban Celldömölkön (Tanácsköztársaság tér 1.):

minden hét csütörtökén:

de. 8.30–12.30-ig, du. 13.00–15.45-ig

Celldömölk Önkormányzata
Polgármesteri Hivatal

Nyolcvan éve alakult meg a Mozdonyvezetők Celldömölki Otthona

Az évforduló 1990-ben volt, de – mint legutóbb közöltük – az alábbi írást helyhiány miatt csak most tudjuk megjelentetni. – A szerk.

Az 1904. évi vasutassztrájkot követően felgyorsult a magyar vasutasok szervezetekbe történő tömörülése. 1905. október 9-én Budapesten megalakult a Mozdonyvezetők Országos Szövetsége. A szövetség elsődleges céljának tartotta a mozdonyvezetők között a hazafias és kartársi együttérzés növelését, a testületi szellem ápolását. Céljai megvalósításához a nagyobb vasúti csomópontokon kezdeményezte önálló, de a szövetségi elvek szerint szerveződő és működő mozdonyvezetői otthonok létrehozását.

A celldömölki fűtőháznál a Zágrábból idehelyezett **Takátsy Kálmán** gépészmérnök, a fűtőház akkori második embere szervezésében alakult meg 1910. november 21-én önszerveződő egyesületként a „Mozdonyvezetők Czelldömölki Otthona". A megalakulásról a „Kemenesalja" c. hetilap 1910. november 27-i számának második oldalán az alábbi tudósítás jelent meg: A helybéli fűtőház mozdonyvezetői – mint a múlt heti számunkban jelentettük – otthont alakítanak. Az alakuló gyűlést hétfőn tartották meg, melyen elnökül **Schmidt Józsefet**, alelnökül **Asbóth Gyulát**, titkárul **Schneidler Ferencet**, pénztárosul **Sallér Lajost**, jegyzőül **Kollarits Károlyt**, ellenőrökül **Jeranek Károlyt**, **Dobos Ferencet** és **Sümegi Gyulát** választották meg. Az Otthon helyisége a Rákóczi u. 34. sz. alatti Cseke-féle házban lesz, melynek berendezését már ezen a héten megkezdik. Az Otthon alapszabálya tegnap terjesztetett fel a belügyminisztériumhoz jóváhagyás végett.

Az alapszabályban rögzítették:

– Az egyesület címét, székhelyét, pecsétjét. (A körpecsét közepén az alakulás – 1910-es – évszámát is feltüntették.)

– Az Otthon célját, eszközeit és vagyonát.

– A tagsági viszonnyal kapcsolatos előírásokat. Ezek szerint négyféle tagsági viszonyt ismertek el az alábbi formában: **Dísztagok** azok lehettek, akiket kiemelkedő érdemeik alapján a közgyűlés egyhangú szavazással erre méltónak ítélt. Az Otthon dísztagjairól nincsenek adataink. **Alapító tagok** lehettek mindazok, akik az alapító vagyon létrehozása céljából az Otthon pénztárába 20 korona alapítási díjat befizettek. Az alapító tagokról 1912-ben tabló készült Sőrensen Béla pápai fényképész műtermében. A tablón 58 személy fényképe látható, őket tekintjük az egyesület alapítóinak. Sajnos a tabló eredetije elkallódott, kicsinyített másolata azonban több példányban fennmaradt. **Rendes tagok** csak mozdonyvezetői vizsgával rendelkező vasúti alkalmazottak és nyugdíjas mozdonyvezetők lehettek, 2 korona beíratási díj és havi 1 korona tagsági díj megfizetése mellett. **Pártoló tagok** két rendes tag ajánlásával 2 K. beíratási és negyedévenként 2 K. tagsági díj megfizetése mellett léphettek be az egyesületbe.

Az Otthon ügyeit a közgyűlés, a választmány és a tisztikar intézte. Az évi rendes közgyűléseket minden naptári év első negyedévében kellett megtartani. A választmány üléseit minden hónap első hétfőjén tartották. A választmány a tisztségviselőkből és az üléseken éppen jelenlévő rendes tagokból állt. A választmányi ülések határozatképességéhez a tisztségviselőkön kívül legalább tíz rendes tagnak jelen kellett lennie. A választmány és a közgyűlés munkájáról nincsenek adataink. Az Otthon tisztikarát – a védnök kivételével – a közgyűlés választotta egyévi időtartamra.

A tisztikar az alábbi tisztségekből tevődött össze:

a) egy védnők; b) egy elnök; c) egy alelnök; d) egy titkár; f) egy pénztárnok; g) három ellenőr; h) egy könyvtárnok; i) egy gondnok.

Az Otthon v é d n ö k e mindig csak a celldömölki fűtőház főnöke lehetett. Az alapító tagok 1912-es tablójára védnökként az akkori fűtőházfőnök, **Erdős Mór** fényképét helyezték el, ezért ez ideig Őt tekintették az Otthon első védnökének. Újabb kutatásaim szerint azonban az alakuló közgyűlés napján még **Apáti Ignác** mérnök volt a celldömölki fűtőház főnöke, ezért őt kell az Otthon első védnökének tekintenünk. Az alapító tagok tablójára az alakuló ülésen megválasztott tisztségviselők közül nem került rá **Sallér Lajos** pénztáros, és **Kollarits Károly** jegyző arcképe. Eddigi kutatásaim során nem akadtam nyomára annak, hogy ők mozdonyvezetők lettek volna, így tagságuk és tisztségük nyilván összeegyeztethetetlen volt az alapszabály előírásaival. Sallér helyett a korábbi egyik ellenőrt, **Jeranek Károly** mozdonyfelvigyázót választották pénztárosnak, Kollarits helyét pedig jegyzőként **Molnár István** segédmozdonyvezető töltötte be. Jeranek ellenőri helyére **Egerszegi József** mozdonyvezetőt választották, míg a könyvtárosi tisztet **Szilágyi Rezső** mozdonyvezető, a gondnoki feladatokat pedig **Szukics Gyula** mozdonyvezető látta el.

A feloszlásra vonatkozóan az alapszabály egyebek között az alábbiak szerint rendelkezett: „Feloszlás esetén az Otthon vagyona a Magyar Szent Korona alá tartozó Mozdonyvezetők Szövetsége jóléti alapját illeti; ha a szövetség azonban a feloszláskor már nem léteznék, a vagyon a feloszlást kimondó közgyűlés által meghatározott jótékony célra fordítandó."

Az Otthon tényleges működéséről keveset tudunk, még az sem ismert, hogy az Otthon valóban a Cseke-féle házban kezdte-e el működését. Az alapító tagok tablójának jobb alsó sarkában **Asbóth Gyula** főmozdonyvezető Deák F. u. 26 sz. alatti házának fényképe látható. Ennek az udvarán ma is megvan az a különálló, fészertetős udvari lakás, melyet abban az időszakban az Otthon céljaira béreltek. Az utolsó időszakban pedig **Horváth Mihály** ny. főzmozdonyvezető Petőfi utcai házában volt az Otthon működési helye.

Az Otthon fénykora a 40-es évek első felére esett, amikorra a fűtőház mozdonyvezetőienk létszáma ismét lényegesen megemelkedett. 1939 augusztusában **Vas Béla** személyében új ambiciózus főnök került a fűtőház élére, és ekkortájt lett az Otthon elnöke **Farkas István** mozdonyfelvigyázó. Kettőjük erőfeszítése és összefogása „egyenesbe hozta" az Otthon zilált pénzügyi helyzetét. Mivel az Otthonnak még nem volt zászlaja, ezért a zászló elkészíttetésére széles körű társadalmi gyűjtést szerveztek. A gyűjtés oly eredményesre sikerült, hogy nem csak a díszes selyemzászló árát és a fényes zászlószentelési ünnepség költségeit fedezte, hanem lehetővé tette a korábbi adósságok kiegyenlítését is.

A zászlószentelés nagyszabású ünnepére 1943. május 16-án került sor. A zászlóanyai tisztet **Szabó Károly** malomtulajdonos; országgyűlési képviselő felesége töltötte be.

1949 januárjában 57 rendes és 51 pártoló tagot vettek nyilvántartásba. Májustól egyre kevesebben fizették be esedékes tagdíjukat, októbertől pedig a tagdíjfizetések teljesen megszűntek. Az Otthon felszámolásának időpontját, vagyonának sorsát nem ismerjük.

Az Otthon működését – sok más önszerveződéssel létrejött egyesülethez hasonlóan – azért kellett beszüntetni, mert tevékenysége összeegyeztethetetlennek bizonyult a pártállam ideológiai elképzeléseivel.

Fehér Tamás

1204

Kemenesaljai vadászok

Zámbó Ferenc emlékének ajánlva

Valamiféle vadászkalandja mindannyiunknak van. Gyermekkorunkban hajtók voltunk kisebb-nagyobb vadászatokon, élményeink felejthetetlenek. Kemenesalja vidéke, ha nem is kiemelten közismert vadászterület, nagyon jó élőhelye a vadnak. Erdők, patakok váltakoznak itt, dombhajlatok sorából kiemelkedik a Ság és a Kissomlyó, északon terül el a Cser. A Rába és a Marcal közti területen „űzheti" a vadat a mai vadász. A régi vadászatok és a maiak is élményszerűek, kiemelkedő vadászokról tudunk. Szergény határában szalonkázott valaha dr. Holéczi Zoltán nemeslelkű főorvos. Birtokomban van egy meghívó, amely 1904. december 18-án tartandó őz- és disznóvadászatra invitál. Levelezőlap nagyságú kartonra nyomott meghívó, színesben – adtak magukra a vadászelődök!

Jelenleg két nagy társaság, a Széchenyi Zsigmond nevét viselő, illetve a Nimród birtokolja nagyobbrészt a kemenesaljai vadászterületeket. Mintegy 160 vadászt és vadászjelöltet tartanak számon. Sok-e vagy kevés, ezt ők dönthetik el. Természetesen meghatározója ennek a vadállomány. Arról beszélgettem több vadásszal, hogy szarvas, őz, vaddisznó, fácán, vadkacsa, lúd, róka bőven akad a területen. Viszont nagyon megfogyatkozott a fogoly és sajnos a nyúl is. Ennek ismert okai vannak. A mostani idényben nagy körvadászatokat nem szerveznek, inkább brigád-vadászatok zajlanak.

Lehet szólni arról, hogy minkét társaságban rend van, betartják a szabályokat, bár a rendszegésnek minden pillanatban megvannak az esélyei. A társaságok nem csak vadásznak, hanem elsőrendűen gazdálkodnak, idegenforgalmat szerveznek, ezáltal valutát „termelnek". Tehát nem csak lövik a vadat, hanem védik is. A Széchenyiek Izsákfa határában mesterséges tavat létesítettek, itt két-három ezer vadkacsát nevelnek. Jó ezt tapasztalni, visszahoz valamit az eltékozolt természetből, amelyről a továbbiakban szólunk. Szinte mindennap találkozom vadásszal és meghallgatom izgalmas „meséiket". Ilyenkor megcsillan a vadász szeme, ahogy meséli az első szarvasbika kilövésének a történetét. **Jóna József** vadász nemrégen a felreppenő ludakból egy lövésre hét (!) darabot ejtett, ha tanúk nem lennének, alig hihető. A minap rálőttek a magasban húzó vadlibákra és megható eset történt. Egy kivált a csapatból, lassan körözni kezdett. Találat érte, de nem végzetes. Közben arra lettek figyelmesek, hogy újabb lúd fordult vissza, a bajba jutott társához vitorlázott és addig csalogatta messzehangzó gágogással, míg az elhúzó társaik után vették az irányt. Tehát van minden nap élmény a vadászok életében.

Külön kincs számukra a trófeagyűjtemény. Számosat volt szerencsém látni. Minden agancshoz, agyarhoz, prémhez külön történet fűződik a vadászélményekben. E tekintetben elsők közé tartozik a felejthetetlen példaadó ember, a nagy vadász, **Zámbó Ferenc** gyűjteménye. Felkerestem a családot. Beszélgettünk a vadászszobában, ahol minden úgy maradt, ahogyan a hat éve halott vadász elrendezte. Több mint kétszáz vaddisznót lőtt ki. A kikészített bőrök között látok hermelint. Ez igazán nagyon ritka, hisz évtizedek alatt az állandóan természetben lévő erdész is esetleg egy alkalommal lát ilyen állatot.

Zámbó Ferencre minden vadásztárs jó szívvel gondol. Szerény, segítőkész, fáradhatatlan ember volt. Kiváló eredeti szakmájában is, mindenki tisztelte őt. Látogatásomkor gyűjteményében felfedeztem egy remekbe szabott függőcinke-fészket is. Ezt a kápolnai ősláp területén, a nádasban lelte, ahol több ilyen is akadt.

Ennek kapcsán említem meg, hogy a vadászat és a természetvédelem egyérdekű, elválaszthatatlan! A vadak élőhelye elsőbbséget követel minden tekintetben. S e téren szomorú állapotokról lehet beszélni leginkább. Megragadom az alkalmat, hogy a természetrombolás mérhetetlenségére egy példával rámutassak. A Berzsenyi által megénekelt gyönyörű vidékekről egy régi írás így szól: „...a Ság és Kissomlyó hegyet víz vette körül, ami a Balatonban mivel mélyebben fekszik, megmaradt. A vulkánikus kitörés főfészke is itt kezdődik és onnan jött mifelénk északnyugati irányban. A víz eltávozása után megmaradt az ősmocsár és ingovány, amelynek közepén azután vízerek fakadtak. Ez az ősmocsár elhúzódott Kelet felé a Cincapatak folyása mellett Gércétől Merséig, a Kódó patak mellett Bokod és Izsákfa felé a Marcalig. Déli irányban pedig Hetye és Kissomlyó felé húzódott a Balaton felé. Keleten ez az ősmocsár beleszakadt a Marcal folyó ősmocsarába, ami a mai időkig megmaradt. A tengervíz eltávozása után fakadtak aztán a jelenlegi vízerek. A Marcal, Kódó és a Cinca patak. Itt aztán egyesült a balatoni ősmocsárral, Keleten pedig a marcalvölgyi ősmocsárral egyesülve a Rába felé húzódott el. Az ősmocsarak mellett a dombosabb részeken keletkeztek az ősrétségek, ezeket pedig őserdők, az ősvadonok szegélyezték..." Az említett ősmocsár maradványa már a múlté. 1977-ben élményszámbamenően megfigyelhettem itt egy fekete gólyapárt, fiaival. Öt napon át, szeptember 17-től 22-ig. Láthatóan jól érezték magukat őszi elvonulásukra készülődve. Sikerült fotókkal az eseményt megörökíteni. Itt fészkelt tehát a már említett függőcinke is. Ez volt a vadkacsa-paradicsom és a vándorló vízimadarak „ferihegyi" leszállója. Ilyet pusztított el a művelt, modern kor, a hajsza. A természet kizsákmányolása nem ismer határokat – szűkebb pátriánkban sem. Talán az apáról fiúra hagyományozódó vadászigény próbálja a vadak, madarak élőhelyeit megmenteni, már amit még lehet. Generációk követik egymást. Így vitték vadászni tanítani gyermekeiket 2-3 éves korukban Zámbó Ferenc, Danka Imre és mások, akikből méltó utódok lettek.

Dala József

Szabó Lénárd – trófeái társaságában.

A szépemlékű Zámbó Ferenc az elejtett vaddal.

1205

A puskák elsiratása

Ülünk az öreg pincénél. Mesél az öreg NÁVI. Több száz hold bérelt földön gazdálkodott a régi időkben és akkoriban jó mezőgazdászként, intézőféle rangban közelebb került a grófok nagy vadászataihoz. Az Erdődyek birtokán szolgált, ott volt gyakornok. Ennek köszönhette, hogy részt vehetett fegyverrel is a vadászatokon. Szenvedélyesen szeretett maga is vadászni, sok élménye maradt. Összesen hét fegyvere volt. Köztük egy olyan puska, amelyet egy budapesti kiállítás során látott meg. Mindez a harmincas években történt. A kiállított gyönyörű fegyvert napokon át nézegette, de tudta, hogy sokkal rangosabb ember vásárolhatja csak meg, ha bezár a kiállítás. Három nappal meghosszabbította pesti tartózkodását. Táviratilag kért pénzt az édesanyjától a fegyver megvételére.*

Két tehén árába került a frommel. Csodás puska volt. Egy nagy vadászat alkalmával Erdődy gróf felfigyelt Návi fegyverére. Mondja a gróf: – Návi, hol vette ezt a jóvágású puskát? – Az országos kiállításon felelte Návi. A gróf: – Odaadná egy kicsit használatra? – Parancsoljon Ő-méltósága – így Návi. Ezen a napon gróf Erdődy az ő fegyverével vadászott, nagy megelégedéssel. Návi pedig a gróf puskájával hajtotta a vadat. Nagy elismerés volt ez számára, nem mindennapi eset.

Teltek az évek. Jött a háború és a fegyverhasználati tilalom. A vadászatoknak egy időre vége lett. A szovjet csapatok közeledtével cselekedni kellett, mert a háznál puskákat tartani veszélyes volt, különösen hetet. Háború volt. Návi szemlét tartott fegyverei felett és intézkedett. A kocsisának kiadta, szedje össze a fegyvereket, jól zsírozza be valamennyit, csavarja olyan zsírpapírba, ami véd a nedvességtől. Zárja a puskákat egy nagy ládába és a ládát tegye a szekérre, majd induljon el a nemeskocs-köcski erdőre. Ott a saját erdejükbe, ahol a farakások vannak, rejtse azok egyikébe. Majd alkalmas időben újra előszedhetik őket.

A kocsis a parancs szerint cselekedett. A háború nehéz napjaiban a fegyverrejtegetés súlyos kihágásnak minősült. Nyugtalan éjszakák következtek. Az erdőre sem lehetett merészkedni, pedig a farakásokat előbb-utóbb széjjelhordják és óvatlan pillanatban megtalálják a fegyvereket. Mindebből komoly baj lehet – gondolta Návi.

Újra cselekedni kellett. A megbeszéltek szerint a kocsis egy sötét éjszakán kiment a farakásokhoz. Egy egész éjszakába került, míg óvatosan mély gödröt ásott, ott a nemeskocsi-köcski erdő határán a sűrű fák között. A mély gödörbe helyezte el a ládát, s benne a hét vadászfegyvert, annyi romantikus vadászat csillogó tanúit.

Azóta több, mint harminc esztendő telt el – a visszaemlékezés idejében. Közben váratlanul meghalt a kocsis. Többé nem volt tanúja a fegyvereknek. Návi hiába gondolt naponta a nagyszerű puskákra.

Ő maga már úgysem akar vadászni, de az emlék könnyeket csalt a szemébe.

A Sághegy délnyugati oldalán vagyunk. A pincétől jól látni az alant nyújtózkodó erdőt. Ismerem vonulatát. Meg tudom jelölni táguló szemekkel a nemeskocs-köcski „puskatemető" erdő határvonalát. Messze tekintek a távoli tájra. A fegyverek ott nyugszanak valahol és várják szabadulásukat. Talán egyszer majd valami erdőrendezéskor, telepítéskor egy eke kifordítja a ládát. Lent a réten vadászfegyver dörren. Az öreg Návi régi vadászatokra gondol. Én hajtógyerek voltam a főszolgabíró úr vadászatain. Nekem ez az emlékem. Návi fegyverei eltűntek. Sajnálom őt, aki talán már a nagy vadászmezőkre gondol. Szürkeség ül a szemében. A kezünkben szorongatott borospohár rendezi el a múltat...

D. J.

* NÁVI – valóságos személy

1206

Anyakönyvi hírek

CELLDÖMÖLK

Születés: Mestery Géza és Takács Ildikó leánya: Andrea, Solymos Imre és Farkas Ildikó fia: András, Nagy József és Komláti Csilla fia: Barnabás, Sallai Károly és Komáromi Erzsébet fia: Tibor, Diósi Sándor és Murai Ildikó fia: Roland Sándor, Káldos Ernő és Zsemlevics Éva fia: Zoltán, Kocsis Ferenc és Kolompár Margit fia: Tamás, Nagy Tibor és Manganelli Beáta Katalin fia: Máté, Csay Zoltán és Leiner Adél fia: Zoltán Richárd, Szabó László és Csendes Márta Rozália leánya: Nóra, Oszkó Zoltán és Czupor Éva Zsuzsanna leánya: Cintia, Huszár Imre és Ilcsik Nikoletta Olga fia: Ádám, Biró Imre és Kocsi Anita Ibolya fia: Imre, Balogh Ferenc és Fülöp Erzsébet leánya: Marianna.

Házasságkötés: Szabó Attila és Fischer Anita, Sebesi Gyula és Varga Krisztina, Palotai Gábor József és Fekete Ildikó, Szakos József és Oroszi Helén, Kovács Ágoston és Csentes Magdolna.

Halálozás: Iván Jánosné Kolozs Mária, Gergely Árpád, Németh István.

BOBA

Születés: Horváth József és Hajmásy Mária fia: Máté, Rádli János Tibor és Fonyó Gyöngyi fia: Bálint János.

NEMESKOCS

Halálozás: Kardos István, Nováki Lajosné Erdélyi Krisztina, Csajbók József.

JÁNOSHÁZA

Születés: Laczi József és Tóth Erzsébet fia: András, Sali Ferenc és Trombitás Andrea leánya: Nikoletta, Kövesi János és Görbe Ágota fia: János, Szakál Csaba Gábor és Simon Zsuzsanna leánya: Szabina, Szatmári János Lajos és Jóna Ildikó fia: István.

Halálozás: Kiss Lajos.

KARAKÓ

Születés: Horváth Péter és Horváth Tímea leánya: Ágnes.

NEMESKERESZTÚR

Születés: Orsós György és Kalányos Margit fia: Péter.

KEMENESMAGASI

Születés: Gőcze Tibor és Büki Gabriella fia: András.

Halálozás: Bodor Lajos.

SZERGÉNY

Születés: Szabó Árpád és László Márta leánya: Zsófia.

NAGYSIMONYI

Születés: Hencz László Ervin és Farkas Ildikó Piroska leánya: Dóra Ramóna, Buzás Jenő és Csizmazia Erika Zsuzsanna fia: Dániel.

OSTFFYASSZONYFA

Születés: Nagy László József és Csorba Melinda Katalin leánya: Zsuzsanna, Áll Lajos és Szabó Vilma Zsuzsanna leánya: Kornélia Ivett, Erőss Jenő és Nagy Katalin leánya: Katalin Eszter, Bagics László és Sebestyén Zsuzsanna fia: László.

KENYERI

Születés: Szabó Ferenc és Rosta Ilona fia: Kornél.

MERSEVÁT

Születés: Nagy Ferenc és Mayer Marianna fia: Gergely.

SÖMJÉNMIHÁLYFA

Születés: Kiss Gyula és Fáró Erzsébet leánya: Bianka.

MEGNYÍLT!
a Bartók B. u. 17. sz. alatt

„ERIKA"
fodrászszalon.

Nyitva: kedden 8–18;
szerdán, csütörtökön,
pénteken 12–20;
szombaton 8–14 óráig.
Szünnap: hétfő.

VÁROM
KEDVES RÉGI
ÉS ÚJ VENDÉGEIMET!

VIDA GYULÁNÉ
„ERIKA"

1207

II. Teremlabdarúgó Szilveszteri Kupa

December 27–28–29-én négy korcsoportban 37 csapat gondoskodott a sportcsarnok benépesítéséről. Örvendetesen megnövekedett a városkörnyéki csapatok részvétele. Nemcsak számszerűen, hanem színvonalában is emelték a rendezvényt ezek a csapatok. **Szergény, Kenyeri, Nagysimonyi, Nemesszalók** bizonyította ezt legjobban. Ezek a csapatok jutottak a felnőtt korcsoportban a döntőbe. A selejtezők során a nemesszalóki Kétlábúak azt a CELLÉP-et ütötték el a döntőbe jutástól, amelyet a CVMSE-ből Sebestyén, Balhási és Szentgyörgyi, valamint a Dobány testvérek erősítettek. Dobány Lajos, a Haladás és Pécs volt játékosa hiába mutatott élményszámba menő játékot, a szerencse a Kétlábúaknak kedvezett. Igaz, sokmozgású játékukkal kivívták a közel 600 néző szimpátiáját, s végül megérdemelten nyertek 2–1-re a jó nevekkel kiálló CELLÉP ellen. A másik nagy meglepetést okozó együttes a Nagysimonyi volt. Lelkes, kemény játékukkal meglepték az AC Milan csapatát és 3–0-ra legyőzték. Az AC Milán veresége annál inkább meglepő volt, mivel a csapat a MÁV. Építési Főnökség városi teremlabdarúgó bajnokcsapatára épült, melyet erősített még a CVMSE három játékosa, Kőszegi, Csákvári és Gelesits.

A döntőkben az egyes csoportokban izgalmas, éles küzdelem alakult ki. A legfiatalabbak közül az alsósági Berzsenyi DSK imponáló játékkal végzett az élen. Fenyő vezérletével kétszer győzték le ellenfelüket, a celli Eötvös DSK csapatát.

118

A serdülők korcsoportjában kitűnően szerepeltek a Vönöcki DSK és a celli Eötvös DSK csapatai. De végül is a korosabb Fortuna SC ellen, ha nagy harcban is, de alulmaradtak. Fortuna SC–Vönöcki DSK 2–1, a döntőben pedig Fortuna SC–Eötvös DSK 2–0.

Az ifjúsági csapatok döntőjében is meglepetésként hatott a CVMSE második helyezése. Legnagyobb részben a celli Berzsenyi Dániel Gimnázium tanulóiból verbuválódott Trombonetti SC a döntőben az NB III-as ifiket 1–0 arányban legyőzte. Veretlenül, teljesen megérdemelten nyerték el a kupát.

A felnőtt csapatok döntője előtt mindenki tisztába volt azzal, hogy a szergényi Gödör SE és a Kenyeri csapatainak összecsapása dönti el a kupa sorsát. Az egész torna alatt mindkét csapat játéka nagyszerű élményt nyújtott. A Gödör SE csapatát a Kemenesalja NB III-as csapatából Kovács, Zámbó és Németh erősítette, míg Kenyerit a Répcelakban játszó Varga és Mesterházy. Azonban Nagysimonyi jóvoltából majdnem meglepetés született. A volt CVMSE játékosai közül Buzás, Molnár és Hajas csapata meglepetésre magabiztos játékkal nyert a Gödör SE ellen 3–2-re. Így a Nagysimonyi előtt is megnyílt a lehetőség az első hely megszerzésére. Ha nagyobb arányú győzelmet arattak volna a Kétlábúak ellen, akkor ők az elsők. A Kétlábúak azonban sportszerűségből is jelesre vizsgáztak, 3:3-as döntetlen eredmény született egy végig izgalmas, jó iramú mérkőzésen. Így aztán a várt mérkőzés döntött a Gödör SE javára. A fáradni látszó Kenyeri ellen 2–0-ra nyertek.

A II. Szilveszteri Kupa elérte célját. A részt vevő csapatok három napon keresztül sportszerű, izgalmas mérkőzéseken bizonyították parkettfoci tudásukat, mellyel jól szórakoztatták a nagyszámú közönséget. A rendezvényt csak egy magáról megfeledkezett, a tömegben megbúvó, szurkolónak nem nevezhető egyén zavarta meg, aki 29-én kétszer is petárdát robbantott a sportcsarnokban. Kiléte most nem derült ki, de reméljük, a hasonló esetek legközelebb nem maradnak büntetlenül. Minden sportszerető nézőnek érdeke, hogy azokat, akik mások szórakozását veszélyeztetik, a sportesemények kizárják, mielőtt még nagyobb anyagi és erkölcsi károkat okoznának a sportnak. Végezetül minden egyes csapatnak a részvételét köszönjük, viszontlátásra 1991 szilveszterén!

1208

CVMSE hírei

❖ Az elnökség decemberi ülésén, a szakosztály kérésére, 1991. január 1-jével felmentette Udvardy Mihály edzőt a felnőtt csapat edzéseinek vezetése alól. Az elnökség a csapat edzéseivel, Szabó Istvánt kívánja megbízni, aki ez ideig a serdülőket edzette. A serdülő csapat vezetésével pedig Udvardy Mihályt.

❖ Döntött az elnökség az 1991. évi pályabelépők és bérletek díjairól is. Úgy a kézilabda-, mint a labdarúgó-mérkőzések pályabelépőit 20 Ft illetve 40 Ft összegben állapította meg. Az 1991. évben külön-külön bocsájt ki bérletet a kézilabda- és labdarúgó-mérkőzésekre. A kézilabda éves bérlete 250 Ft míg a labdarúgó-mérkőzéseké 350 Ft lesz. Az egyesület tagjai részére bérletváltás esetén az évi tagdíjának összegét mindkét bérletnél leszámítja. A tagok és nem tagok a sportirodán január 15-től válthatják ki az 1991. évi bérleteket.

1209

Asztalitenisz NB III-as sorsolás

A CVMSE férfi asztalitenisz-csapata az NB III Kehrling csoportjában szerepel. A csoport őszi bajnokságának végeredménye:

1.	Szhelyi LATEX	9	9	–	–	100:44	18
2.	Mosonmagyar.	9	7	1	1	90:54	15
3.	Nagykanizsa	9	5	1	3	85:59	11
4.	Soproni Postás	9	5	–	4	71:73	10
5.	Szhelyi Építők	9	3	2	4	66:78	8
6.	Keszthely	9	2	3	4	68:76	7
7.	CVMSE	9	3	1	5	64:80	7
8.	Győri VOLÁN	9	2	2	5	58:86	6
9.	Várpalota	9	1	2	6	60:84	4
10.	Peremarton	9	1	2	6	58:86	4

A tabelláról leolvasható, hogy jó pozícióból indul a tavaszi rajtnak a CVMSE gárdája. A mérkőzésekkel kapcsolatosan a tavaszi idényben annyi változás lesz, hogy a hazai mérkőzéseit vasárnap játssza a celli csapat. A tavaszi forduló mérkőzéseinek sorsolása:

Január 12. Mosonmagyaróvár–CVMSE, február 3. CVMSE–Nagykanizsai Üveggyár, február 9. Szombathelyi Építők–CVMSE, február 17. CVMSE–Győri VOLÁN, március 2. Soproni Postás–CVMSE, március 17. CVMSE–Szombathelyi LATEX, április 6. Várpalota–CVMSE, április 14. CVMSE–Keszthely, április 27. Peremarton–CVMSE.

Minden mérkőzés 10.30 órakor kezdődik, melyre a szakosztály szeretettel vár minden érdeklődőt. A CVMSE mérkőzéseit a Gayer Gyula Általános Iskola tornatermében játssza.

1210

Éva néni és a három kislány nagyszerű sikere

December 9–10-én a fővárosban rendezték meg az 1990. évi serdülő leány II. osztályú tornász csapatbajnokság országos vidékbajnokságát. **Czupor Ferencné**, a versenyzők szeretett Éva nénije, a tőle megszokott kedves szigorral készítette fel tanítványait a bajnokságra. A sok és kitartó munka meghozta eredményét edzőnek, sportolónak egyaránt. A celldömölki Eötvös DSK tornászlányai az előkelő **harmadik helyezést** szerezték meg a versenyen. Két nagymultú tornászcsapat, a Dunaújváros és Pécs előzte meg őket. Nagyszerű sikere ez a DSK tornászainak, Celldömölk sporttörténetének. Gratulálunk a siker kovácsainak: **Mesterházy Anna, Holczer Helga és Somogyi Judit** versenyzőknek.

1211

Asztalitenisz

A felnőttek megyei tízek-bajnoksága után, a CVMSE újonc, serdülő és ifjúsági versenyzői is kitűnően megállták helyüket. December 6-án Celldömölk adott otthont a megyei újonc tízek-bajnokságának. A CVMSE versenyzőinek elért helyezései: **3. Szalai László, 5. Szalai Péter, 6. Németh Szabolcs, 7. Szigeti András.**

A serdülők és ifjúságiak részére december 22-én Szombathelyen rendezték a tízekbajnokságát. Mindkét korosztályban CVMSE siker született. Eredmények: Ifjúsági: **1. Tarr Péter, 5. Obráz István.** Serdülő: **1. Szabó Csaba, 2. Ölbei Péter.**

DRÁGÁBB **lett az idei évtől az Új Kemenesalja. A különböző költségek emelkedése miatt nem tartható tovább az eddigi 7,50-es ár, így mostantól 9 forint 50 fillérbe kerül az újság. Kérjük a Kedves Olvasók megértését, egyben reméljük, hogy továbbra is szívesen veszik az Új Kemenesalját.**

A szerk.

ÚJ KEMENESALJA

CELLDÖMÖLK VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA. Szerkesztőség: Celldömölk, Tanácsköztársaság tér 1. Szerkeszti a szerkesztőbizottság – tagjai: Dala József, Horváth Lajos, Káldos Gyula, Léránt Ferenc, Nádasdy Lajos, Németh Tibor, Rozmán László és Tarrósy Imre. Felelős szerkesztő: BURKON LÁSZLÓ. Felelős kiadó: DR. TÖMBÖLY TAMÁS. Szövegszerkesztés: SZÜV TYPO-team, Szombathely. Felelős vezető: PRÁCSER LÁSZLÓ igazgató. Nyomdai munka: Szignatúra Kft. Szombathely, Felelős vezető: BALLA TIBOR. Eng. száma: III/PHF/194/VA/1989.